

המסוגל לתכנן הובלת יהודים למוות באותה יסודיות כמו בנין לול לתרנגולות, ולהישאר באותה שעה גרמני סנטימנטלי. אייכמן כתב זכרונות אלה לשבועון הגרמני, "רבי"ו.

איך מרגיש אייכמן בתא המוות? האם השתנה בצל הגרדום? נראה שלא — כי בכתבה זו, אותה כתב אייכמן במו ידיו אזרחי פסק-הדין, מתגלה שוב אייכמן הישן.

מאת אדולף אייכמן

זה הפך אצלי, במרוצת השנים, לטבע שני. חוץ מזה, שבועות-האמונים של הסייס הכילה את ההתחייבות לציינת ללא תנאי וללא התנגדות להוראות המפקדים. זה היה עקרון משמעת-הברזל, כמו במסדר הישור עים.

מפקד-המחנה שלנו, ואיחל לנו חג שמח. שרנו את השיר מבלי שזה העיקר על מצטוננו. גם הטיפשים ביותר בינינו הבינו שאין עוד קשר בין המישטר שהיה, לבין השיר הזה. המישטר מת, עם כל מעשיו וכחנותיו. יתכן ששרנו את השיר רק מ' חן זכרונות רומנטיים, בחשבנו על רייך עליו חלמנו פעם.

אחרי ככלות הכל, מותר לי לחשוב את מחשבותי, כשאני נאלץ לשים את ראשי בתוך העניבה למען אחרים. יחשבוניא עלי מה שיחשבו. יחשבוניא שזה צבוע, או פאראדוכסי, או תוצאה של בדידותי: אני סוען, ואני נשבע, כי בעת שאירעו המאורעות הנוראים של השמדת היהודים, לא ידעתי אף רבע ממה שאני יודע כיום.

"השועלים אהבו אותי"

צ' בעתי את חליפת הציידים. החבר רים עזרו לי בחשאי לעבור את גדר-החיל. זה היה יותר קל מכפי שציפיתי. לפתע עמדתי בחוץ, חופשי, למרות שחופש זה יכול היה להסתיים בסנינה הבאה. יעדי היה אזור לינבורג — אזור הביצות והיער רות בצפון-מערב גרמניה. איני זוכר בדיוק איך הצלחתי להגיע לשם. בכל אופן, עקשתי את כל המחסומים והנעתי. כמשך ארבע שנים הייתי פועל-יערות ומגדל-עופות.

"הייתי כמו יוד..."

יום ה' 5 בינואר, 1945 — לעולם לא אשכח תאריך זה — שיחררתי את עצמי ממתחן שבויי-המלחמה האמריקאי. אבל מה עושים, כשרגילים למשמעת ר' לציות, להכנעה-עצמית-מרצון ולנוהל צבאי? לא יכולתי לעשות אחרת. פניתי אל הממו"ר גים עלי במחנה, וביקשתי רשות לברוח. בעצם, לא היה איכפת לאיש מה עושה וזולתו. אבל חששתי שסיקוד המחנה האמריקאי יפעיל, אולי, פעולת-עונשין נגד חברי. פניתי אל מפקד-המחנה הגרמני, והוא אמר לי לנהוג כראות עיני.

אילו ידעתי אז את ההיקף המלא של השמדת העם היהודי, הרי אז הייתי בורח עוד כיום הראשון אחרי שנמלתי בסוף המלחמה בשבי הצבא האמריקאי. אפילו הייתי נהרג אז. כי חתת כזה — יריה בשפת נסיון לברוח — היה נעים יותר מ' אשר הכמת בתליה.

"אחות יפה וחכמה"

ב' מחנה-השבויים, ליד וידן, הכרתי אחות צעירה של הצלב האדום, וגיליתיה לה את האמת על עצמי ללא הסתייגות. היא לא הייתה רק יפה, אלא גם נבונה. היא הביאה לי זר-פרחים. תמהתי כשלקחתי אותו מידיה. אחר כך נתברר לי שהכיל שקיות קטנה של אבקת-צביעה. צריכים לזכור עד כמה קשה היה להשיג דבר כזה בימים

אלו, כיום, ביושבי בתאי, נראות לי שנים אלה כקשות אך גם כיפות. הייתי חיים שקטים והגונים. כמו הפרפרת, הייתי כ' אילו מתחת לפני האדמה. "צללתי", כמו שנהגו אז לומר בגרמניה. קראתי לעצמי בשם אוטו הנינגר. עבדתי בגרון ובמשור, כמו שעבדתי

קודם לכן בעט. ידי החלו להדמות לקליפת העץ. הן היו קשות, מיובלות ומחוספסות. אי-אפשר לגדוע עצים בידיים מטופחות. כאן, בדממת הנוף הנאדר, בין היערות האינסופיים, בחברת צבאים, אילות ושור-עלים, הסתגרתי כולי בתוך עצמי. היו אלה חיים של שינוי-ערכים סנימי. הפכתי אדם חדש. אך לצערי לא השתנה

בתא המוות

חינוניות. זה היה מסוכן. למרות שלא דיברתי עם בקול רם, הרי הרגשתי כי עצי-האשוח הגבוהים מעל לי-ראשי, והשועלים הקטנים מתחת לרגלי, הבינו אותי. כולם הבינו אותי, החיות וצמחי-הבר, והם השיבו לי תשובה אילמת, כאילו אהבו אותי, כמו שאני רחשתי להם חיבה. לולא כן, לא הייתי יכול להיות כל-כך מאושר בבדידותי.

"היער הפחיד אותי..."

ד' ומני שהייתה זאת שנת 1948, שעת הריפורמה של המטבח בגרמניה, כאשר שהיתי באזור-היערות של מילה — ליתר דיוק, באלטנזאלסקס ליד העיר צלה. עבדתי שם, ולעיתים קרובות הייתה מה לעשות במוני החופשי. אז — שלא כמו היום — נמצאתי במצב גופני מצויין. הייתי לגמרי לבדי, רחוק מאשתי ומילדי. כאחד הימים מצאתי חוברת על גידול עופות. מחוסר תומר-קריאה עינית בה. החוברת העלתה בי את הרעיון להקים חוזה לגידול עופות. אצל גברת לינדוורסט אחת חכרתי דונם אחד של קרקע. מן היערן קניתי כמה עצים צעירים, אותם גדעתי בעצמי, דבר שחסך לי הרבה כסף. התחלתי בעבודה. לול נקי, חם, הוא תנאי מוקדם לביצים בריאות. קניתי לי לוחות כדי לאטום את הלול. בגלל חיות-הטרף יצקתי ריצפת בטון. השגתי הישגים טובים בגידול העופות, כי מילאתי בדיוק נמרץ אחרי הוראות החוברת.

ההם, מיד אחרי ההתמוטטות. ובכן, יכולתי עתה לצבוע את המדים שלי, ולהפוך את עצמי מקצין למין צייד. החלפתי כמה זוגות של גרבי-צמר לבנות תמורת מקסורן מיותר. כשהרמתי את מכנסי עד לברכיים וקשרתיים שם, הם נראו כמו מכ' נסיניקרבוקר. זה היה מראה די מגוחך, בל-תיירגיל, אך בשנת 1945 התהלכו רוב האנ-שים בגרמניה, בעל כורחם, כמו בנשף-מסיכות.

האחות, שדאגה לשיחרורי בלהט רב, הביאה לי לבסוף כמה כתורים מקרן-אייל, וגם קצת בד ירוק בשביל הצוארון וה-חפתים. לבסוף גם השגתי עניבה.

חליפת-הבריחה שלי הייתה מוכנה. עזרתיה סיפרה לי איך נראים העניינים בחוץ, וממה יש לי להזהר. תוך כדי כך שלחה בי מבטים רחיי-עגושים, כדי לרמות את ה' שומרים האמריקאיים. איני שחקן טוב, אבל הייתי מוכרח להיכנס לתפקיד, וכך שיחקנו זוג אוהבים ליד הגדר. היאנקים קינאו בנו אבל הם גם צחקו, כי בינינו הפרידה התהייל.

מסיבות של הסחאה גידלתי בימים ההם זקן קטן, דוגמת זקנו של המרשל האיטלקי הפאשיסטי באלבו. תחילה הפריע לי, אבל אחר-כך מצאתי שזה יפה. החלפתי לגלח אותו רק ערב הבריחה.

ועדת-החקירה לפשעי-מלחמה עמדה לבוא למחנה כי לסגן פעם נוספת את יושביו. משום-מה התעכב בואה, אך החלטתי לפ' עול. בכל זאת דחיתי את הבריחה בגלל סיבה מטופשת. רציתי לבלות את חגי-המולד עם חברי, מאחורי גדר-התייל.

העמידו במחנה עץ-אשוח אדיר. האמריקאים נתנו לנו במחנה נרות צבעוניים. בחג' מולד זה של 1945 עמדו שלוש הפלוגות דום, כאשר מפקד המחנה, מי שהיה רב' סרן של הסייס, עמד במרכז המרובע ה' פתוח ודיבר על אהבה, תקנה ונאמנות. לאחר מכן שרנו, מבלי שהאמריקאים שמו לב לכן, את שירנו הישן:

ענ כולם יפכו לבוגדים...
אחר-כך ניגש הסגן-אלוף האמריקאי אל

מחר אהיה בגהינוס" - כותרת וידוי הגרמני של אייכמן

• שיר של פלוגות-הסער הנאציות.